

Srdečně zveme na tzv. „adorační večer“. Adorační večer není jenom rozmnožení nějaké zbožné aktivity – aby se něco dělo. Aby měl někdo příležitost se nad něčím zamyslet. **Adorační večer znamená pronikání do umění stát před Bohem.**

Je nesmírně důležité to, co říká papež Benedikt: „nechtěj od Boha méně, než chce dát“ - on chce dát sebe. A člověk řekne: „Dobře, kdo mu v tom brání“? Ale evangelium nás učí, že mezi mnou a Bohem jsou dveře, od kterých *já* mám klíč. Co se tím myslí?

Víme totiž, že v základní struktuře lidského myšlení je, že **toužím po tom, co znám**. Teprve poznání mne přitahuje. Dalo by se říct, že děj mše svaté známe všichni. A také víme velmi dobře ze všech svých oborů, že poznání má své úrovně. Zvláště ve vztazích je nesmírně důležitá úroveň poznání – poznání toho, s kým mám komunikovat. Takto se rozvíjí případná jednota, takto se získává pro plány druhého. Židé byli vychováni velmi jasným imperativem: přemýšlej o tomto Božím poznání, když uléháš, když vstáváš, když jsi doma, když jsi na cestách...

Každá mše svatá vede právě ke stále hlubšímu poznání, do jaké intimity s Bohem jsem povolán. A jakékoli další vzdělávání spolupracuje na tomto procesu - abych rozpoznával, jak moc se to týká mého života a jak nesmírně moc Bůh chce být Bohem každého mého činu. Ne ze své panovačnosti, ale proto, abych každým svým činem byl obdarován, abych každým svým činem rostl.

Přijměte proto, prosím, toto pozvání – protože **podstata naší víry je v tom, abychom vešli do Božího příběhu. A přijímání eucharistie je přijímání toho, co v nás žije: právě Bůh v nás**. Naučme se umění stát před Bohem, nechejme Eucharistii, „aby sama povídala“ - jak říká jeden francouzský teolog - a učme se naslouchat tomu, co je nám řečeno.

(z homilie P. Karla Satorii v neděli 5. 2. 2012)